

Управління асортиментом товару - діяльність, спрямована на досягнення вимог раціональності асортименту. Однією з найбільш прогресивних концепцій діяльності компаній на сучасному конкурентному ринку є концепція маркетингового управління асортиментом. Управління товарним асортиментом складається з трьох основних блоків (рисунок 2.).

Раціональність настає з виявлення запитів покупців до товарів конкретної асортиментної політики. З цією метою застосовуються такі способи, як соціологічний, тобто проведення опитування або спостереження. Крім того, підприємства, які застосовують стратегію інтенсивного маркетингу, формують попит з допомогою реклами, презентацій та виставок-продажів.

Рис. 2. Система управління товарним асортиментом

Основними напрямками формування асортименту є: скорочення, розширення, поглиблення, оновлення, оптимізація, гармонізація асортименту. Окреслені напрямки є взаємопов'язаними і доповнюють один одного.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Літвінов О. С. Управління закладами охорони здоров'я в умовах конкурентного середовища. *Ефективна економіка*. 2015. № 2. *Url: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=5418>*

Фокшек Олександр Іванович, магістрант,
Пробоїв Ольга Анатоліївна, к.е.н., доцент,
доцент кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту

ОСНОВНІ ПІДХОДИ ДО ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

На сучасному етапі розвитку світового господарства, міжнародних економічних відносин та державного управління, у епоху посилення глобалізаційних та інтеграційних процесів людство прагне до постійних покращень рівня та умов життя, до зростання комфорту й збільшення зручностей, котрі можуть забезпечити їм сталий економічний розвиток держави.

Саме тому, наразі перед урядами постають нагальні питання, які потребують вирішення, щодо вибору й обґрунтування механізмів, котрі визначатимуть соціально-економічний розвиток країни, враховуючи внутрішні й зовнішні національні й локальні інтереси, пов'язані із реалізацією намічених пріоритетів розвитку та стратегій. Таким чином, Стратегія соціально-економічного розвитку будь-якої держави визначає трансформацію пріоритетів та механізмів державного втручання у економіку й соціальну сферу задля реалізації її стратегічних цілей.

Сьогодні питання, котрі стосуються обґрунтування стратегії соціально-економічного розвитку країни, вибору ефективної моделі її економічного зростання, визначення напрямків економічної й соціальної політики з урахуванням пріоритетів, цілей і завдань у довгостроковій перспективі, є досить актуальними. Адже, Україні необхідна така Стратегія, яка охоплює комплекс заходів щодо підвищення конкурентоспроможності й наукоємності технологій, котрі у перспективі сприятимуть покращенню добробуту населення й позитивно впливатимуть на соціально-економічний розвиток країни і її регіонів загалом. Власне, для цього доцільно враховувати існуючі доробки відомих міжнародних організацій та рейтингових агентств, а також досвід європейських країн, які уже досягли значних результатів на основі втілення ефективної розробленої стратегії як важливого елемента нової системи державного управління.

Метою даного дослідження є висвітлення особливостей та існуючих підходів до формування стратегії соціально-економічного розвитку України.

Питання формування стратегії розвитку держави на макрорівні та конкретного регіону на локальному рівні аналізували у своїх доробках вітчизняні й зарубіжні дослідники, серед яких: Козак Ю.Г., Ковалевський В.В., Логвінова Н.С. [1], Костюк І.В. [2], Миддлтон Дж. [3] та ін.

Стратегія соціально-економічного розвитку країни являє собою економічну політику конкретного уряду, розраховану на тривалий термін, котра спрямовується на досягнення основної її мети. Конкретніше, економічна стратегія країни – це довгострокові, найпринциповіші, найважливіші плани, установки та наміри уряду щодо виробництва, розподілу, обміну та споживання, надходжень та витрат бюджету, оподаткування, капіталовкладень й ціноутворення, соціального захисту тощо [1].

Стратегія соціально-економічного розвитку – це такий набір стратегічних рішень, розроблених виходячи із можливостей і поточного стану держави чи її регіонів, що у перспективі прискорюватиме власне виробництво, знижуватиме залежність від іноземних енергоносіїв, забезпечуватиме вихід на нові ринки збуту, нарощуватиме експорт товарів, сприятиме зміцненню власної валюти, підвищуватиме рівень життя населення [2, с.212].

У часи системної економічної кризи та посилення нестабільності кожна людина починає переосмислювати усталені закони власного існування, переоцінювати свої пріоритетів, переглядати установки й виробляти той єдиний шлях у майбутнє, котрий дасть змогу не тільки зберегти своє життя і життя

близьких, але й визначить парадигму її подальшого розвитку й унеможливить повторення допущених помилок.

Для подолання системної економічної кризи необхідні радикальні реформи, які для нашої держави є справою національного виживання. Вихід із глибокої кризи має започаткувати системне впровадження дієвої сучасної соціально-економічної політики України, спрямованої на розширення виробництва та відновлення його матеріально-технічної бази, стимулювання розвитку агропромислового комплексу та розбудову транспортної інфраструктури, впровадження інновацій та елементів цифрової економіки у всі сфери суспільного життя, створення нових робочих місць, залучення іноземних інвестицій, підвищення рівня доходів населення тощо.

Сама стратегія сталого розвитку «Україна – 2020» містить мету й чотири основних вектори руху, а також охоплює реалізацію 62 реформ і програм щодо розвитку нашої держави, включає 25 базових показників-індикаторів для оцінювання ходу виконання запланованих реформ та програм задля успішного запровадження в Україні європейських стандартів життя й підвищення конкурентного статусу нашої держави у світі [3; 4]. Перелік показників-індикаторів Стратегії сталого розвитку «Україна – 2020» подано у табл. 1.

Таблиця 1

Показники-індикатори Стратегії сталого розвитку «Україна – 2020»

Показники-індикатори	2014 рік	2020 рік
Рейтинг легкості ведення бізнесу	112	ТОП 20
Кредитний рейтинг країни (категорія)	ССС	ВВВ
Індекс глобальної конкурентоспроможності	84	ТОП 40
ВВП на душу населення	\$8,500	\$16,000
Іноземні інвестиції в 2015-2020		\$40 млрд
Відношення дефіциту бюджету до ВВП	10,1%	3%
Відношення державного боргу до ВВП	67,6%	60%
Інфляція	19%	1,7%

*розроблено відповідно до джерела [4]

Необхідною умовою забезпечення успішності реалізації програм розвитку даної стратегії є оперування єдиними індикаторами та баченнями стратегічних цілей, котрі мають бути чіткими і конкретними, досить специфічними й реальними, мати часові рамки та бути цілком досяжними.

Відомий науковець та дослідник теорії стратегій, професор Дж.Міддлтон, узагальнюючи результати проведених досліджень зауважив, що схематично усі стратегії поєднують у собі: інформацію щодо існуючого стану речей («де ми знаходимося зараз»), інформацію про бажаний стан підприємства («де ми хочемо опинитися») і інформацію щодо напрямку руху, завдяки якому організація може переміститися із теперішнього стану у майбутнє («як нам туди потрапити») [5].

Розробляючи стратегію сталого розвитку України, необхідно у найзагальніших рисах, опираючись на реальний стан справ, сформулювати пріоритетні напрямки розвитку національного господарства. Наступним етапом

слід відобразити позиції, яких ми прагнемо досягти у світовому господарстві і ЄС зокрема, а також ресурси, необхідні для реалізації даної стратегії. Не зважаючи на загальне формулювання окремих пунктів стратегії, власне ступінь її реалізації буде визначати майбутні вектори розвитку України.

Сталий розвиток України також повинен ґрунтуватись на забезпеченні стабільності двох складових: економічного і соціального розвитку, при цьому кожен з елементів має передбачати досягнення певної мети, важливої для нашого суспільства. Перехід на новий щабель й досягнення будь-якої цілі напряду призводить до прискорення досягнення іншої, так як у економічній системі всі елементи взаємопов'язані. Соціальний розвиток є не менш важливим, як економічний, адже неможливо досягти високих економічних показників не покращуючи соціальних умов життя населення. Саме тому, важливо розробити стратегію економічного розвитку держави безпосередньо через призму соціальних потреб населення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Козак Ю.Г., Ковалевський В.В., Логвінова Н.С. та ін. *Міжнародні стратегії економічного розвитку: навч. пос. для студ. вищ. навч. закл.; за ред. Ю.Г. Козака. Вид. 2-ге вид. К.: Центр учбової літератури, 2009. 356 с.*
2. Костюк І.В. *Поняття стратегії економічного розвитку країни: соціальний вимір. Науковий вісник НЛТУ. 2014. Вип.24.10. С.212-218.*
3. *Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року. Постанова Кабінету Міністрів України від 6 серпня 2014 р. № 385. Офіційний вісник України. 2014. №70. С. 23. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/385-2014-%D0%BF> (дата звернення 14.08.2020).*
4. *Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020»: Указ Президента України від 12.01.2015. № 5/2015. URL: <http://www.zakon5.rada.gov.ua/laws/show/5/2015> (дата звернення 14.08.2020).*
5. Миддлтон Дж. *Бібліотека избраних трудов о стратегии бизнеса. Пятьдесят наиболее влиятельных идей всех времен. М.: ЗАО Олимп-Бизнес, 2006. 272 с.*

**Гринів Оксана Михайлівна, магістрантка,
Баран Ростислав Ярославович, к.е.н, доцент,
доцент кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту**

**ОСОБЛИВОСТІ ЗБУТОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЗАКЛАДІВ ОХОРОНИ
ЗДОРОВ'Я**

Успіх впровадження сучасних управлінських технологій в діяльність закладів охорони здоров'я, як і у інших виробничих чи соціальних сферах, в даний час переважно повинна базуватися на маркетинговій концепції. Використання сучасних маркетингових технологій та інструментів сприятиме покращенню результатів діяльності таких закладів. До певного часу єдиним монополістом в сфері надання медичних послуг були державні заклади, однак, в даний час на провідні позиції переходять їх конкуренти – приватні медичні центри, клініки, аптеки, лабораторії тощо. Тому для розвитку в таких умовах не